Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!

Tutuklu yoldaşlar,
siz halkımızın onurusunuz!

Karkêren hemû
welatan yekbın!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl:8, Sayı:193
5 Nisan 1982

Onlar zayıf halkayı güçl ndiremey cekler biz emperyalist zincirden koparacağız

Cemile Çakmak

Dünyaya şöyle bir göz attığınızda, genel bir kaynama görülüyor.

Avrupa'da çok yavaştan ve derinden bir hava değişikliği vardır. Orta Amerika şiddetli bir devrim, karşı-devrim çatışmasının odaklarından biridir. Latin Amerika'da çelişkileri "çok başarılı" bastırmış gibi görünen gerici-faşist diktatörlüklerin suyu kaynamaya başlıyor. Orta Doğu ve Güney Asya'da da karışıklık hüküm sürüyor.

Büyük emperyalist ülkeler, küçük emperyalist ülkeler, emperyalistleşmek isteyenler arasında sürekli bir itiş-kakış gidiyor. Son sıralarda Arjantin bir İngiliz sömürgesini işgal etti. Bu, paylaşım itiş-kakışını yansıtan tipik bir olaydır.

Bu itiş kakışda Türkiye son zamanlarda olağanüstü bir çaba harcıyor. Evren, Ersin, Özal, Ulusu, yanlarında mehter takımlarıyla, 90 kişilik heyetlerle kapı kapı dolaşıyorlar. Anlaşmalar bağlıyorlar, ihracatı arttırıyorlar, işçi çalıştıracak kapı ve özellikle inşaat firmalarına yatırım alanları arıyorlar.

Düz mantıkla, olağanüstü çabalar olağanüstü sonuçlar verir. Ama çelişkilerin kızıştığı, olağanüstü çaba harcayanların da olağanüstü çoğaldığı bir dünyada tersi de doğrudur. Emperyalist zincirde bütünüyle bir zayıflamanın olduğu koşullarda, zaten zayıf halka Türkiye'nin güçlü bir halka olabilmesi zordur.

Evren ve şürekasının Kuveyt gezisinden sonra burjuva basınında Kuveyt büyük bir özentiyle anlatıldı. Örneğin *Milliyet*'de Mehmet Barlas, 1,5 milyon nüfusla Kuveyt'in neler "başardığını" anlata anlata bitiremedi. Özensinler. Ama şu açıktır ki, kapitalist Türkiye'nin bir Kuveyt olması için çeşmelerinden petrol akması gerekir. Kuveyt özel bir durumdur. Az bir nüfus ve sömürü ilişkilerini gizleyebilecek bir zenginlik vardır.

Türkiye'de 45 milyon yaşıyor. İhracatı arttırıyorlar, arttırıyorlar ithalatın yarısına ulaşıyorlar. Tarımda 1.7 milyon ailenin hiç toprağı yoktur, 1.4 milyon ailenin ise 20 dönümden az toprağı vardır. İşsizlik görülmemiş boyutlardadır. Türkiye'nin emperyalist olup da finans-kapitalin kırıntılarla çelişkileri yatıştırabilmesi şimdilik iki yakası biraraya gelemeyecek bir hayaldir.

Bu noktada iki konuya değinelim.

Birincisi, hareketimizin değerlendirmelerinin doğruluğunu yaşamın ne denli güçlü bir biçimde kanıtladığıdır. Emperyalistleşme çabaları artık görmeyen gözlere batar oldu. Menşevikler bile tekelci burjuvazinin komşularımızla (İran'la) kötü niyetli ilişkiler kurma isteğinden söz ediyorlar!

İkincisi ise şu sorunun yanıtıdır: Peki bugün burjuvazinin henüz çözemediği bu bunalımı biz devrimi yapınca çözebilecek miyiz? Evet. Burada kapitalizmin mantığı içinde düşünmemek gerekiyor. Bunalımı yaratan da, çözümünü engelleyen de kapitalist üretim ilişkileridir. Bu üretim ilişkileri üretimle tüketim arasına kâr güdüsünü sokuyor. Biz bu güdüyü çıkarıp atıp da, yerine emekçilerin yararı amacını koyduğumuz zaman, manzara tümüyle farklı olacaktır. Kaldı ki bizim yanımızda halkımızın enerjisi, coşkusu, insiyatifi olacaktır.

İslam ülkelerinin sömürücü liderliğine soyunan Türkiye'nin yerine, tüm dünya ve bölge halklarına devrimci kardeşlik kaynağı bir Türkiye kuracağız.

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl:8, Sayı:193
5 Nisan 1982

Masrafı: 50p ■ Yıllık abone: 15 pound ■ Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir ■ Yazışma adresi: 29 Parkfield Street, London, N1, England ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd. (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

İÇİNDEKİLER

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Menşevikler moralsizliği örnekliyor

Yoldaşlar,
Faşist cunta hayatın her alanında olduğu gibi, cezaevlerinde de baskıyı, zulmü, işkenceyi arttırdı. Baskıların günden güne arttığı İzmir'de bir cezaevinden mektup aldık. Size mektubun bazı bölümlerini yazıyorum.

"Cezaevinde yoğun olarak Dev-Yol ve Halkın Kurtuluşu siyasetleri var. Ayrıca başka siyasetler ve menşevikler var. Menşevikler bir koğuşta toplanmış durumdalar. Diğer koğuşlarda tek tük varlar ve hiçbir siyasi toplantıya ve eyleme niyetleri yok. Bunlar üzerinde idarenin baskısı söz konusu değil. Duyduğumuza göre faşist cunta geldiğinde, başgardiyanla 'biz birşey yapmayacağız ama siz de bize dokunmayacaksınız' diye kontrat imzalamışlar. Şimdiye kadar bu kontrat bozulmamış. Eğer bozulursa menşevikler tarafından değil, faşist idare tarafından bozulacaktır.

"Menşevik siyaset, cuntayla savaşmayı değil, 'iyi' kanadıyla anlaşmayı gerektiriyor.

"Cezaevinde 12 Eylül'den bu yana faşist uygulamalar sürüp gidiyor. Ziyaretlerin kısaltılması, devrimcilerin alınıp hücreye atılması, dövülmesi, şubeye alınmalar vb. Bundan 2 ay öncesine kadar idare sivildi. İki aydan beri idareyi askeriye aldı ve faşist uygulamalar, provokasyonlar arttı.

"Daha önceden faşistlerle devrimcileri aynı koğuşlarda barındırma taktiği devrimcilerin mücadelesi sonucunda geri tepti. Ama askeriyenin idareyi ele almasıyla bu yöntem daha farklı biçimde tekrar gündeme getirildi. Bunda iki amaç güdülüyordu:

"1. Cezaevinde devrimciler siyasal olmayan mahkumları da yanlarına alarak, bazı demokratik hakları tekrardan elde etmek için eylemler yapmışlardı. (Karavanayı protesto, bir günlük açlık grevleri, toplu dilekçeler vb.) İşte bu eylemlerin alanını daraltmak için koğuşlardan devrimcileri belli koğuşlara alarak, aldıkları koğuşlara 15-20 faşist vererek, bu koğuşlarda 3-5 devrimci bırakarak amaçlarına ulaşmak istediler. Faşistler idarenin gönüllü köpekleri... Örneğin başçavuş faşistlere önceden bulunduğum koğuşta bizim önümüzde 'bu koğuşu düzeltmeyi size bırakıyorum, bu adamları siz yola getireceksiniz' dedi.

"2. Bir sürü faşistin arasında az devrimci bırakarak devrimcilerin telef olması amacını güdüyordu. Çıkan kavgalardan sonra devrimciler hücreye alınıp, jandarmalar tarafından dövülüyordu. Faşistlere ise hiç dokunulmuyor, pohpohlanıyordu. Menşeviklere göre tabii bu olayların cuntanın 'kötü' kanadı tarafından yapılıyor olması gerekir!

"Bu tür uygulamaların yanında faşist idare aynı zamanda devrimcilerle öteki mahkumların arasını açmak için muhbirleri vasıtasıyla çeşitli provokasyonlar düzenledi. Ve sonunda bunda başarılı oldu. Gerçi bunda başarı salt idareye ait değil. Keskin geçinen bazı siyasetlerin de etkisi oldu. Yanlış tutumlarıyla öteki mahkumları karşılarına aldılar.

"Şu anda cezaevinde sessizlik ve eylemsizlik hüküm sürüyor. Biz cezaevinde doğru bulduğumuz eylemlere aktif olarak katıldık. Fakat açlık grevinin herşeyde öne çıkarılarak zırt pırt uygulanması bu silahın eskimesini getirdi. Biz bu uygulamayı öne sürenlere açlık grevini her olayda kullanmamak gerektiğini anlattık.

"Kısaca cezaevindeki genel durumu, idarenin konumu ve uygulamaları ve şu anda varolan siyasi ortamı açmaya çalıştım.

"Moralimiz sağlam ve yerinde. Azmimiz daha da bilendi. Dışarıdan alacağımız iyi haberler moralimizi kat kat daha arttıracaktır.

"Tüm yoldaşlara hepimizden devrimci selamlar"

İşte yoldaşlar, ilişkiye geçilen yoldaşlar bize bunları yazıyorlar. Uzun süredir içerde bu yoldaşlar. *İşçinin Sesi*'nin görüşleri ışığında birçok konuda komünist bir tavır gösterdiler. İlk ilişkiye geçildiğinde dışardaki arkadaşa moral vermeye başladılar, onun bilincini yükseltmek için bazı ülkelerdeki faşist diktatörlüklerden örnek verdiler.

G.A.
İzmir

HABERLER

İşçinin Sesi Yurtdışı Anti-faşist Birlik K mit si BİRKOM'a katıldı

Devrimci İşçi, Serxwebûn, Kıvılcım ve *Emekçiler Birliği* tarafından yurtdışında oluşturulan Yurtdışı Anti-faşist Birlik Komitesi'ne *İşçinin Sesi* de katıldı.

Kısa adı BİRKOM olan komitenin amacı, Türkiye'de halklarımızın faşizme karşı devrim savaşımını desteklemek, yurt dışında da devrimci, demokratik savaşımın bir parçası olarak çalışmaktadır.

BİRKOM için yayınlanan çağrının girişinde şöyle deniyor:

"Yurtdışında yaşayan milyonlarca işçi, öğrenci ve ilticacının sorunlarının her geçen gün arttığı, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'daki anti-faşist güçlere destek sağlama görevinin her geçen gün önem kazandığı, yurtdışında Türkiye'ye ve yabancı işçilere yönelik dayanışma hareketinin yükseltilmesinin güncel bir zorunluluk olduğu bir döneme giriyoruz.

"Özellikle Almanya'da, başta yurttaşlarımız olmak üzere çeşitli uluslardan yabancı işçilerin ağır baskı ve kısıtlama altında yaşamaları ve her türlü aşağılayıcı davranışa tabi tutulmaları, kapitalist asimilasyon tedbirlerine maruz kalmaları vb. birçok soruna karşı uzun yıllardır kaydadeğer bir tepki gelişmemiştir. Daha açık bir örnek çeşitli uluslardan işçi çocukları okullarda sınırlı da olsa kendi diliyle eğitim görmesine rağmen Kürt asıllı öğrenciler bu haktan yararlanamamaktadırlar. Pek çok konuda, Alman devleti bu konuda olduğu gibi Türkiye Cumhuriyeti'nin resmi ideolojisini benimsemiştir."

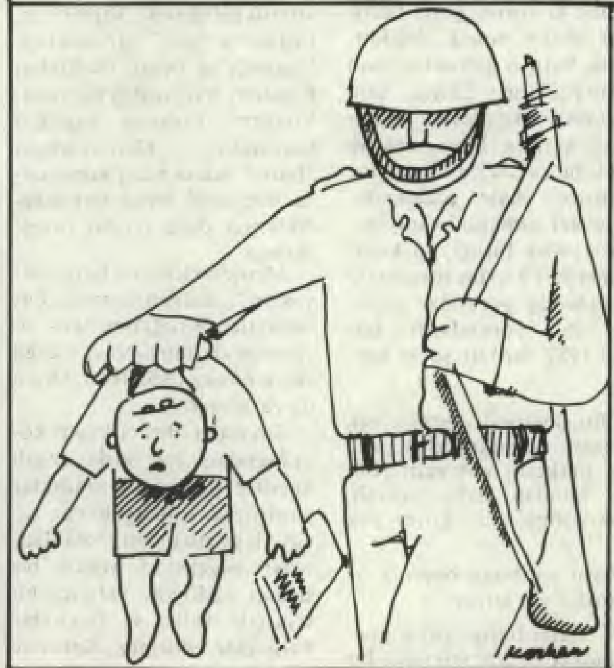
Komite'nin platformu, Türkiye'de faşizmin yıkılıp yerine demokratik bir halk iktidarın kurulması savaşımına destek vermeyi, Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunmayı, azınlıklar üzerindeki baskılara karşı çıkmayı, yurtdışında yaşayan Türkiyelilerin hak ve özgürlüklerini savunmayı, yaşanan ülkelerdeki savaşımla bütünleşmenin güçlendirilmesini, faşizme, sömürüye, baskıya karşı Türkiye'deki savaşımı dünya kamuoyuna duyurmayı ve uluslararası sosyalist hareketle, anti-emperyalist, devrimci demokratik, barıştan yana güçlerle dayanışma gibi maddeler içeriyor.

Anti-faşist güçlerin böyle bir platformda birlikte eylem yürütmeleri ülkemizde faşizmin yıkılması savaşımına önemli katkı yapabilecek bir adımdır. *İşçinin Sesi* bu girişimin başarılı olması için üzerine düşeni yerine getirmeye hazırdır.

İŞÇİ MİZAHI

"Çocuklara kültür hizmeti olarak sunulan masal kitaplarında ideolojik bölümler sunuldu.

Sovyet barış önerileri burjuvaziyi sergilemede güçlü bir silahtır

Emine Engin

Geçtiğimiz haftalarda Sovyetler Birliği orta menzilli füzeleri tek taraflı azaltma kararını açıkladı ve bir dizi öneri getirdi. Kararın ve önerilerin ayrıntılarına burada girmeyeceğiz. Basında bunlar yaygın olarak yer aldı.

Kararın ve önerilerin geniş etkisi oldu. Emperyalizm, bu etkiyi kırmak için her yola başvuruyor. Soyvetler Birliği'nin bu son adımı, emperyalizmin barış konusundaki demagojilerini somutta sergilemek açısından büyük önem taşımaktadır.

Emperyalizmin, burjuvazinin demagojilerini sergilemek, Lenin'in barış savaşımı konusunda sıraladığı baş görevler arasındadır. Bunun doğruluğu yaşamda da görülüyor. Konuşmaya gelince herkes barıştan yana konuşuyor.

Reagan "barış" için silahlanmayı savunuyor. Faşist Evren Pakistan gezisinde öyle "barışsever" sözler etti ki, bu sözler kimindir diye bilmece olarak sorsak, çoğu kişi menşeviklerindir yanıtını verirdi. Demek ki sorun güzel barışsever sözler etmek değildir. Sorun, barışın gerçekten nasıl sağlanacağıdır. · İ.Bilen tüm kapitalist ülke devlet adamlarına hergün birer mektup yazsa, bu çağda bu sorun yine burjuvazi eliyle çözülemez. Burjuvazi demagoji yapıyor.

Sovyetler Birliği'nin karar ve önerileri üzerine menşevikler radyoda yorumlar yaptılar. Bu yorumların biri (19.3.1982 tarihli) şöyle bitiyor:

"Bu önerileri desteklemek barıştan, demokrasiden yana olan herkesin görevidir. Bugün bundan daha önemli, daha sorumlu bir görev yok tur."

Aynı yorumun başında ise şu sözler yer alıyor:

"... Tüm barış yanlısı güçler Moskova'dan yükselen bu önerileri çoşkuyla selamlıyor. Fulbright, Kennedy.. gibi Amerikan politikacıları, doğu-batı ilişkilerinin sağlıklı bir temele dayandırılması için yeni olanaklar açan Sovyet önerilerinin ciddiyetle ele alınmasını istiyorlar. Birleşmiş Milletler Genel Sekreterliği'nden, Olaf Palme'den Meksika başkanına kadar gerçekçi düşünen herkes Moskova'nın önerilerini destekliyor."

Yorumun başıyla sonunu birlikte ele alınca ortaya çıkıyor ki menşevikler, barış propagandası değil, Fulbright, Kennedy gibi Amerikan politikacılarının, Olaf Palme'nin vb. propagandasını yapıyorlar. Bu kişilerin barıştan demokrasiden yana olduklarını, bugünün en önemli, en sorumlu görevini yerine getirdiklerini söylüyorlar!

Lenin burjuvazinin barış demagojilerini sergilemek derken, Kennedyleri, Palmeleri dışarda bırakmıyordu, hatta asıl o usta demagogları kastediyordu. Menşevikler ise barış savaşımı adına yine burjuvazinin ılımlı kanadının kuyrukculuğunu yapıyorlar. Reagan'a "sert" bir mektup, Kennedy'ye övgü! Övdükleri Kennedy burjuvalığı bir yana, Vietnam savaşını başlatan başkandır. Menşeviklerin "barış" adına barış konusunda bile nasıl bilinç bulandırdıklarına daha iyi bir örnek olamaz.

Menşeviklerin bu barış "savaşımı", barışın zararınadır. Sovyetler Birliği'nin barış siyasetini de tamamlayıcı değil eksik bırakıcı yöndedir. Onun da zararınadır.

Sovyetler Birliği kendi konumundan ard arda çeşitli öneriler yapıyor, pazarlıklar yürütüyor, emperyalizmin savaş kışkırtıcılığını, silahlanmayı engelleyici yönde bir siyaset güdüyor. Yalnızca bu siyasetle kalıcı ve haklı bir barış elde edilemez. Kalıcı ve haklı bir barış için emperyalizmi yıkmak, bunun için devrimler, devrimler için yığınlara doğru bilinç vermek gereklidir. Sovyetler Birliği'nin barış siyaseti, yığınlara emperyalizmi sergilemek için somut veri sağlamaktadır. Ama menşeviklerin yanaşımıyla bu somut verilerden, yığınları bilinçlendirme yönünde yararlanılamaz ve global çaptaki siyasette eksiklik kalır.

Sovyetler Birliği silahsızlanma vb. konularda öneriler yapacak. Kapitalist ülkeler komünistleri olarak bizler de Sovyetler Birliği'nin önerilerine karşı burjuvazinin tutumunu somut olarak gösterip, burjuvazinin demagojilerini açık edeceğiz, yığınların bilincini pekiştireceğiz. Ancak böyle bir işbölümüyle dünya çapında doğru bir siyaset bütünü ortaya çıkabilir. Ama menşeviklerin yanaşımıyla, Sovyetler'e destek ve barış adına, burjuvazinin ılımlı kanadına kuyrukçuluk yapılıyor, devrimler gündemden indiriliyor, Sovyetler Birliği yalnız bırakılıyor ve barış da tehlikeye atılıyor.

Sovyetler Birliği'ne de, barışa da bunca zarar veren menşevikler, bir de kalkıp *İşçinin Sesi* yandaşlarını barış için aktif savaşıma ve sosyalist ülkeleri savunmaya çağırıyorlar!

Söz konusu çağrı Mart *Atılım*'ında ve radyonun 15.3.82 tarihli yayınında vardır. Çağrı gerçekte *İşçinin Sesi* yandaşlarından çok, parti içinde *İşçinin Sesi*'ne yoldaşça davranılmasını isteyen yoldaşlara yöneliktir. İşte yoldaşça davranıp, onları çağırıyoruz, daha ne istiyorsunuz anlamını taşıyor. Her neyse.

Çağrıda Yürükoğlu yoldaşımız için şöyle deniyor:

"... Saldırganlaşan emperyalizmin sosyalizm karşısında yeniden askeri üstünlük sağlayabileceğini savunuyor. Böylece sosyalist ülkelerin emperyalist saldırgan karşısındaki caydırıcı gücünü de zayıf göstererek barış savaşımını umutsuz bir savunma kapanı olarak tanıtıyor, karamsarlık yayıyor."

Menşevikler için devrim umutsuz bir olaydır. Sosyalist ülkelerin emperyalizm karşısındaki caydırıcı gücü emperyalizmden daha azsa, barış umutsuzdur çünkü barışın Sovyetler Birliği'nin caydırıcı gücünden başka, devrim gibi bir çıkar yolu yoktur! Bu nedenle, devrimci propaganda yapmak karamsarlık yaymaktır.

Menşevikler devrimci olmayan bu konumlarından bakınca, *İşçinin Sesi* kendileri gibi bir barış propagandası yürütmediği için, bizi barış savaşına karşı sanıyorlar. Oysa *İşçinin Sesi*'nin yürüttüğü barış savaşımı, kalıcı ve haklı bir barış için tek geçerli yoldur.

Çağımızda her demokratik istem, barış da demokrasi de devrimle bağlıdır. Çünkü bu istemleri bu çağda ancak işçi sınıfı gerçekleştirebilir. Bu gerçeği yığınlara açıklamayan, barış "umudunu" Kennedylerle, Fulbrightlarla bağlayan bir propaganda, yalnızca reformist, kuyrukçu vb. değildir, düpedüz yalandır. Menşevikler yığınları yalanlarla avutuyorlar.

Sovyetler Birliği silahsızlanma yolunda küçük bir kazanım için bile uğraşacaktır. Bu doğaldır. Ama kapitalist ülkeler komünistleri Sovyetler'in bu uğraşlarından, burjuvaziyi sergileyici, yığınlara deneyim kazandırıcı yönde yararlanmazlarsa, yalnız bu ülkelerdeki savaşıma değil Sovyetler Birliği'ne de zarar vermiş olurlar.

Menşevikler, her alanda çağın yükünü Sovyetler'in sırtına yüklemenin adına enternasyonalizm, barış savaşımı, Sovyetleri savunmak... diyorlar. Bu da burjuvazinin barışsever nutukları gibi sergilenmesi gerekli bir demagojidir.

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Karkêren hemû welatan yekbın!

İŞÇİNİN SESİ

Tutuklu yoldaşlar, siz halkımızın onurusunuz!

Yıl:8, Sayı:193
5 Nisan 1982

ÇEK-AL

Faşist devlet düzenine yasal örnekler

Ahmet Tutkun, İstanbul

Aşağıdaki yazı, faşist cuntanın çıkardığı bazı yasaları ele alıyor, bu yasalarla devlet işleyişinin nasıl değiştiğini örnekliyor. Yazıdaki somut bilgiler iki açıdan önem taşımaktadır. Birincisi, Türkiye devletinde faşist denmesine yetecek kadar değişiklik olmadığını ileri süren görüşlere somut verilerle yanıt içermesidir. İkincisi, faşist cuntayı yurt dışında sergileme çalışmalarında çok yararlı malzeme içermesidir.

Anayasanın nasıl olacağı üzerine tartışmaların yoğunlaştığı son günlerde burjuvazinin ideologları (M. Toker-N. Ilıcak, vs.) kamuoyu oluşturma çabalarında yarışıyorlar. Bu tartışmalar içinde öne sürülen, hazırlanan anayasanın kabul edilmemesi halinde ne olacağı gibi sorulara (Avrupa Konseyi'nce sorulan sorulardan) faşist cuntanın kukla Danışma Meclisi üyeleri cevap bulmakta güçlük çekiyorlar.

Faşist cunta bir taraftan göstermelik anayasasını hazırlarken diğer taraftan kendi yapısını koruyacak olan temel yasaları birbiri ardına *Resmi Gazete*'de yayınlıyor. Bu yasaların anayasaya aykırı olabileceğini bir an bile aklından geçirmiyor, çünkü anayasa minareye kılıf olacaktır. Halkın iradesine aykırı olarak çıkartılan dizi dizi faşist yasayı özetlemekten öteye geçmeyecektir. Anayasanın nasıl olacağı bellidir.

Anayasanın nasıl önceden belirlendiğine bir örnek verelim:

Yürütmeyi denetim altında tutacak olan yargı organı Danıştay yerle bir ediliyor. Bundan sonra yürütmenin denetlenmesine (kuvvetler ayrılığı) tahammül olmayacaktır. Çünkü şu anda faşist cunta kendi eylem ve işlemlerinden hiçbirinin denetlenemeyeceğini peşinen kabul etmiştir:

2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu madde 2, fıkra 3: Devlet Başkanlığının doğrudan doğruya yaptığı işlemler idari yargı denetimi dışındadır.

Aynı yasanın 27. maddesi, fıkra 9: Savaş halinde yürütmenin durdurulmasına karar verilemez.

Fıkra 10: Sıkıyönetim veya olağanüstü halin ilan edildiği bölgelerde görevli olan veya sonradan bu bölgelerde görevlendirilen kamu personeli hakkında yapılan idari işlemlere ilişkin davalar-

lerle, haklılığınızı ispat edeceğiniz belgeleri göndermeyebilir ve siz de hiçbir hakkınızı savunamaz hale gelirsiniz.

Biz bu yazıda hak savunma, bağımsız yargı vb. kavramlarını hep burjuva devlet sisteminin çerçevesi içinde kullanıyoruz. Bu sistemin kendi içinde karşılaştırmalar yapıyoruz. Bu kadarıyla bile şu ortaya çıkıyor:

Yukarıda özetlemeye çalıştığımız maddelerden, idarenin yargı erkini ne derece elinde tuttuğu, bundan böyle de yargı organlarının burjuva anlamda bağımsızlığından bile söz etmenin mümkün olmadığı anlaşılmaktadır.

II.
İdare Mahkemeleri ve Yargılama Usulü yasaları

2575 sayılı Danıştay Yasası'nda yapılan değişikliğin yanısıra, faşist cunta, halkın idare ile olan ihtilaflarının çokluğu nedeniyle işin içinden çıkabilmek için yeni bir uygulama getirerek, 2576 sayılı yasa ile "Bölge İdare Mahkemeleri, İdare Mahkemeleri ve Vergi Mahkemeleri" diye yeni bir dizi mahkeme kurma yolunu seçmistir.

Bölge İdare, İdare ve Vergi mahkemelerinin başlıca özelliği, ilk derece mahkemesi olarak idare ile olan ihtilafları çözmektir.

Bu yasa ile Danıştay, Temyiz Mahkemesi haline getirilmiştir. Ayrıca bu yasa "Vergi İtiraz ve Temyiz Komisyonları"nı da kaldırarak "Vergi Mahkemeleri"nin kurulması hükmünü getirmiştir. Bu mahkemelerin bu şekilde kurulmasının bir diğer özelliği de, idarenin ihtiyaç duyduğu hallerde ayrıca yasa çıkarmaya gerek kalmadan yeni yeni mahkemeler kurabilmesi ve kurulmuş olan mahkemeleri kaldırabilmesidir. (madde 2) Bu mahkemelerin kuruluşu veya yargı çevrelerinin değiştirilmesi tamamen idarenin kendi denetimi altında olmaktadır. (İçişleri, Maliye ve Gümrük Tekel Bakanlığı'nın görüşleri alınarak Adalet Bakanlığı'nın önerisi üzerine Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nca karar verilir. Madde 2, Fıkra 3)

Faşist cunta bu mahkemelerin kadrolarının oluşumunu ve niteliğini gene kendi insiyatifine almıştır. Görülmemiş bir yöntem getirerek (Programlarında hukuk veya hukuk bilgisine yer veren yüksek öğrenim kurumlarından mezun olmak koşulu gibi bir zorunlu ön koşul koyarak) kaymakamlar, başbakanlık yüksek denetleme kurulu üye ve uzmanları ile genel ve katma bütçeli daireler genel müdürleri, genel müdür yardımcıları ve daire başkanları, defterdar ve defterdar yardımcıları, vergi dairesi müdürleri, Gümrük ve Tekel Bakanlığı Gümrükler Genel Müdür ve yardımcıları, müşavirler, gümrük baş müdürleri, gümrük müdürleri ile kontrol genel müdürü ve yardımcıları ve bakanlık müfettişleri Adalet Bakanlığı'nca ilgilinin mensup olduğu kurumun görüşü alınarak Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nca atanırlar.

Kısacası, idareye bağlılığını göstermiş kadrolar Bölge İdare, İdare ve Vergi mahkemelerine de atanabilecek, yargılama yapabilecek ve hüküm verecektir. Faşist cunta artık idari davaları (tabii idari dava kalmış ise) tamamen idarenin kendi kontrolu ile çözecektir. Yani hiç kimse Bölge İdare, İdare ve Vergi mahkemelerinde bundan böyle hakkını arama cesaretini gösteremeyecektir!

2577 sayılı yasaya gelince, bu yasa ile, Danıştay, Bölge İdare Mahkemesi, İdare ve Vergi mahkemelerinde yargılamanın nasıl yapılacağı konusunda "İdari Yargılama Usulü Kanunu" çıkarılmıştır. Böylece Danıştay, Bölge İdare Mahkemesi, İdare ve Vergi mahkemeleri ile getirilen idarenin eylem ve işlemlerinin "dokunulmazlığı" kuralı, yargılama usulü hakkındaki yasa ile daha bir güvence altına alınarak perçinleşmiştir. Daha önce yasaların niteliğini vurgulamak açısından değindiğimiz "devlet başkanının doğrudan doğruya yaptığı işlemler idari yargının denetimi dışındadır" maddesinin yanısıra (madde 2/3) 2. maddenin 2. fıkrası ile bir de şu getirilmektedir:

İdari yargı yetkisi, idari eylem ve işlemlerin hukuka uygunluğunun denetimi ile sınırlıdır. İdari mahkemeler yerindelik denetimi yapamazlar, yürütme görevinin kararlarda gösterilen şekil ve esaslara uygun olarak yerine getirilmesini kısıtlayacak, idari eylem ve işlem niteliğinde veya idarenin takdir yetkisini kaldıracak biçimde yargı kararı veremezler.

Bu fıkra ile getirilen hüküm idari mahkemeleri kukla haline getirmiştir. Çünkü idari mahkemelerin yetkisi, sadece yapılan eylemin hukuka uygunluğu konusunda karar vermektir. İdarece yapılan eylem ve işlemin yerinde olup olmadığına karar veremezler. Bundan çıkan sonuç da şudur: İdari mahkemeler verilen bir kararın *esastan* doğru olup olmadığına bakamazlar. Ayrıca İdari Mahkemeler yanlış olarak yapılan bir idari eylemi, yol gösterici bir kararla bozamazlar. En önemli yanı ise, idarenin takdir yetkisini kaldıracak biçimde karar veremeyeceklerdir.

Örneğin, bir devlet memurunun amiri tarafından sol görüşlü olduğu gerekçesi ile işine son verilir, memurun hiçbir eylem veya işlemi yoktur. İdare, Bölge İdare ve Danıştaya açılacak davalarda, bu idari mahkemeler bu kişi için yapılan işlemin haksız olduğuna dayanarak karar veremeyecektir. Çünkü bir memurun sol görüşlü olup olmadığının takdir yetkisi idareye (amirine) aittir. İdari mahkemeler de idarenin takdir yetkisini kısıtlayacak karar veremeyecektir.

Dava açma sürelerine gelince, idari davalarda dava açma süresi 90 günden 60 güne indirilmiştir. Vergi mahkemelerinde ise 30 gün ile sınırlandırılmıştır. Yani sürelerle de kişilerin hak aramaları sınırlandırılmıştır.

Önemi açısından "yürütmenin durdurulması" konusuna daha önce değinmiştik. Getirilen bu yapı ile her ne kadar yürütmenin durdurulmasına karar verilmesi zaten mümkün değilse de, faşist cunta buna rağmen ek önlemler getirmiştir. Eğer idarenin bir kararı hakkında yürütmenin durdurulmasına karar verilmiş ise, bu davanın 60 günde esastan karara bağlanması zorunluluğu getirilmiştir. Normal hali ile, açılan bir davada 1-2 yıldan önce karar verilmesi mümkün değil iken, idari mahkemeler bu konuda 60 günde karar vermeye zorlanmıştır.

İlginç bir konu da şudur: Hukuk ta genel olarak yetkili mahkeme işlemin yapıldığı yer mahkemesidir. Ancak madde 33/1'de getirilen hükümle, kamu personelinin atanması halinde yetki, yeni görev yeri mahkemesine verilmiştir. Çünkü, kamu görevlisi atandığı yere gitme zorunda bırakılacak, yürütmenin durdurulması kararını alsa bile ekonomik olarak birkaç kez ayrı bölgeye gidip gelemeyecektir. Böylece de dava açmayı kolay kolay göze alamayacaktır. Gene bu yasada da Anayasa Düzeni hakkındaki, faşist cuntanın eylem ve işlemlerinin dokunulmazlığını düzenleyen yasa hükümleri saklı tutulmuştur.

III.
Sonuç

Sonuç olarak uzun söze gerek yoktur. Belli başlı bazı maddelerini ele alarak değerlendirmeye çalıştığımız bu yasalardan görülmektedir ki, bundan sonra idarenin eylem ve işlemlerini yargının denetlemesi mümkün değildir. Artık tüm erk idarenin elinde toplanmıştır. İdarenin astığı astık kestiği kestiktir. Şu kısa değerlendirmemiz de göstermektedir ki "askersel cuntanın", "askersel yönetimin" adı faşisttir.

Oniki Eylül'den önce, Türkiye devleti burjuva anlamda bile güdük, topal, demokratik işleyişlere sahipti. Oniki Eylül'den sonra ise bunlar da kaldırılmış, tüm ipler idarenin elinde toplanmıştır.

Halkımızın demokratik özlemlerini ancak işçi sınıfımız karşılayabilir, karşılayacaktır.

Yabancı bir dem kratın gözüyle Türkiy

Aşağıdaki yazı, bir komünistin yazısı değildir. Ancak, Türkiye'nin İslam ülkelerine yönelik dış siyaseti, bunun taşıdığı bazı çelişkiler, Çevik Güçler'e katılma, Kürt sorunu vb. konularda önemli gözlemler taşımaktadır. Menşeviklerin, öteki bazı küçük burjuva akımların göremedikleri gerçekleri, yabancı bir demokratın görmesi açısından da yazı ilginçtir. Yazıyı özetle yayınlıyoruz.

Batı'dan soyutlanan Türkiye, İslam geleneklerini hatırlıyor

Birkaç hafta evvel, oruç zamanı olan ramazan ayında Erzurum'daki söylevini keserek bir yudum su içen Genel Kurmay Başkanı Kenan Evren şöyle dedi: "Ben dürüst bir insanım ve size oruçsuz olduğumu açıkça gösteriyorum."

Böylece askeri rejimin anayasadaki "din ve devlet işleri birbirinden ayrıdır" ilkesine bağlı olduğunu kanıtlamak istedi. Oysa yeni ders yılı için alınan karar, şimdiye kadar zorunlu olmayan din dersini bundan böyle on yaşını doldurmuş çocuklar için zorunlu kılıyor. Aynı zamanda din adamı yetiştiren imam hatip okulların inşaası da sürmektedir. 4 Şubat 1981'de Alman Haber Ajansı Beyrut muhabirinin verdiği bilgiye göre Başbakan Ulusu, Kâbe önünde Asya ve Afrika İslam ülkelerinin yöneticileriyle birlikte Allah'a dua ediyordu. Hem de hacıların giydikleri hiram içinde.

İzlenimlerin gerisinde Türkiye'nin yeni bir yönelişe girmesinin çelişkisi yatmıyor. Bu daha çok laik Türkiye'nin sessizce fakat kararlılıkla İslam ülkelerine yakınlaşmasını anlatıyor.

Bu gelişmeyi *Diplomat* gazetesi, 20.10.1981 tarihli başmakalesinde "batı devletleriyle mutsuz-İslam dünyasından memnun" başlığı altında veriyor.

Bu yönde ilk önemli adımı Türkiye, 1976'da İslam Konferansı'na üye olmakla atmıştır. Şu anda görevden alınmış bulunan eski muhafazakar başbakan Süleyman Demirel'in o zamanki yorumuna göre, "devlet lâik, fakat ulus lâik değildir. Ortak yön olan din, dış siyasette sakınca olarak görülmemelidir."

Yeni yurtseverlik

1979 Kasım'ında İstanbul'da İslam ülkelerinin ilk ticari fuarı gerçekleştirildi. Ertesi yıl Ankara'da yapılan İkinci İslam Konferansı'nda Türkiye'nin İslam ülkeleri topluluğunun en önemli üyelerinden biri olması ve bir "anahtar rolü" üstlenmesi fikrine varıldı.

Muhafazakar ve dinci gurupların ve onları destekleyen ticari kuruluşların "ileriye dönük gelişim" olarak kutladıkları bu konferansta Avrupa Ortak Pazarı'na rakip olarak bir İslam Ortak Pazarı kurulması yolunda teknik kadrolarca hazırlanan planlar tartışıldı.

Basında çok sözü edilen bu görüşler, Türk hükümetinin tam isteği doğrultusundaydı. ...

Ordunun iktidarı ele geçirmesiyle İslamcı gelenekçilerin ve tutucu güçlerin tüm parlamento temsilcileri ordunun sert çıkışlarıyla ilk ağızda soyutlandılar. Aynı anda generaller, Atatürk'ün milliyetçi doktrinini üst yapı ilan ettiler. ... Bu doktrine göre politik sürtüşmeyi ve sosyal gerilimleri tanımayan "öz Türkler" vardır, damarlarında "asil Türk kanı" taşımayan Türk değildir.

Petrole karşı yumurta

Aydınların bir kesiminde dahi yerleşmiş olan bu ırkçılıktan yola çıkıldığında Kürt'lere yapılan acımasız baskılar da anlaşılır hale geliyor. Son zamanlarda artan haberlere göre Tunceli ve Siirt'in tüm köyleri bombalanıyor, insanlar kitle halinde işkenceye çekiliyor ve öldürülüyor. ...

Özellikle orta güçteki kuruluşlar ve toprak beyleri mallarının kalite yetersizliği nedeniyle Avrupa pazarlarında rekabet edemeyeceğini, fakat İslam ülkelerinin taleplerinin karşılanabileceğini bilmekteler.

Bu arada bazı İslam ülkeleriyle ilişkiler oldukça geliştirildi. Türkiye'yle ticari ilişkileri olan ülkelerin başlıcaları, aynı zamanda, Türkiye'nin petrol satın aldığı ülkelerdir. Bunlar: Irak, İran, Suudi Arabistan ve Libya'dır. Örneğin tarım ürünleriyle ticaret yapılmaktadır. Türkiye bu yılın ilk altı ayında Irak'a 24 milyon yumurta gönderecek. Benzeri ticari anlaşmalar buğday ve pamukla da yapıldı. Irak, İran ve Libya'yla birçok petrol satın alma anlaşmaları yapılmış durumdadır.

1979'da Türkiye ürünlerinin yüzde 49'u Avrupa Topluluğu'na satılırken, bu oran bu yıl yüzde 30'a düşmüş bulunuyor. Buna paralel olarak dış satımın yüzde 33'ü Orta Doğu ülkelerine yapıldı.

Başbakan yardımcısı Turgut Özal, 16 Kasım'da Libya'ya hareketinden az önce yapmış olduğu açıklamasında "tüm ihracatımızın yüzde 44'ü Arap ülkelerine yapılıyor" dedi. Libya'da Muammer El Kaddafi'yle imzalanan anlaşmaya göre, "yalnızca ticari ilişkilerle kalınmayıp bilhassa kültür ve eğitim ilişkileri de geliştirilecektir. ... İlişkilerimiz kardeş sevgisi temelinde oluşmaktadır" dedi.

Buna paralel olarak kamu sektörleri Devlet Demir Yolları (DDY) ve Devlet Su İşleri (DSİ) Libya'da oldukça aktifdir. Gözlemciler bu gelişimin İMF'nin önerilerine tamamen zıt düşmekte olduğunu belirtiyorlar. İMF'nin açıklamasına göre, Türk kamu kuruluşları, İMF'nin fon "istikrarını" sarsmaması için yurt dışıyla ticari ilişkilere giremez.

Türkiye'nin işbirliği yaptığı bir başka önemli ülke de Pakistan'dır. Kasım sonunda Genel Kurmay Başkanı Kenan Evren politik, askeri ve stratejik alanlarda Pakistan'la olan ilişkileri geliştirmek için İslamabad'a gitmiştir.

İslam bombası

Türkiye'nin Pakistan'la atom enerjisi santrallarına ilişkin işbölümü gizlilik içerisindedir. Bu durumda, iki askeri yöneticinin yalnızca atom enerjisi santrallarının kurulmasıyla değil, fakat atom bombasıyla ilgili anlaşmalar da yapmış olması olasılığından söz edilebilir. Ankara'daki diplomatik çevrelere göre gelecek yıl Türkiye'nin işbirliği yaptığı Pakistan ve Libya'yla birlikte ortaklaşa bir İslam bombası üretimine girişeceklerinden söz edilmektedir.

ABD'nin zoraki katkısıyla geliştirilen silah sanayii Türk dış ticaretinde gittikçe önemli bir yer almaktadır. Bu yılın Mart ayında Türkiye ve Bengaldeş arasında silah sanayii konusunda bir anlaşma imzalandı. Bu anlaşmaya göre, Türkiye'nin Bengaldeş'e ihraç edeceği silahları Suudi Arabistan finanse edecek. Benzeri anlaşmalar Pakistan, Ürdün,

(Devamı 10. sayfada)

(Baştarafı 9. sayfada)
Somali ve Irak'la yapılmış bulunuyor. Böylece Türkiye bu aşamada bile İslam ülkeleri için silah ihraç eden önemli bir ülke durumuna gelmiştir. Birçok İslam ülkesi, Mekke'deki İslam Konferansı'nda olduğu gibi, Batı yanlısı İslam ülkelerinin askeri paktında önderlik rolünü Türkiye'nin üstlenmesini istiyor. Bu durum ABD ve NATO'nun çıkarınadır. Çünkü Pakistan, Türkiye, Suudi Arabistan ve Mısır'ın oluşturacağı stratejik eksen, ulusal kurtuluş mücadelelerine ve bunları destekleyen devletlere karşı güç oluşturacaklardır.

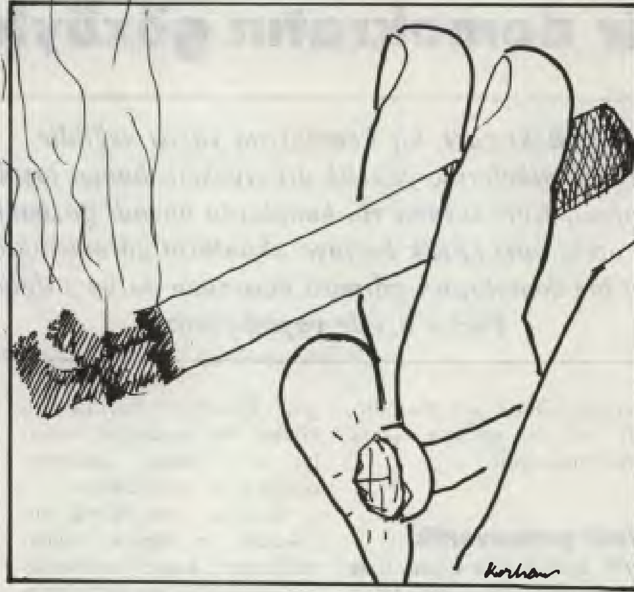
Fakat bu Türkiye ordusunu bir çıkmaza sokabilir. Çünkü bir yandan kendilerine İslam Kalkınma Bankası'ndan kredi veren — İslam kılıcı petrolden söze gerek yok — İslam ülkeleriyle işbirliği zorunluluğu, öte yandan ABD'nin Basra Körfezi'ndeki çevik kuvvetlerince Türkiye'nin yer almasını dayatması, Türkiye'nin ilişki kurduğu İslam ülkeleriyle Türkiye'nin çıkarları açısından sürtüşmeye yol açabilir.

Türk askeri cuntasının son haftalarda yaptığı bir açıklamayla, İslam ülkelerini dikkate alarak, Türkiye'nin böyle bir girişimde bulunamayacağını bildirdi. Türkiye zaten ABD ve NATO'nun çıkarlarını İslam dünyasına ileten askeri ve stratejik bir çark olduğundan yedek vurucu güce fiilen katılmasına gerek kalmıyor.

Batıya eğilimli ve batılı araç-gereçlerle donanmış olan ordu, kendi içinde de bu tutuma karşı çıkacak çevreler bulacaktır. ...

Öte yandan Kürt sorunu duruyor. Avusturya Başbakanı Kreisky'nin söylediğine göre, Türkiye'de çözümlenmeyen Kürt sorunu "gelecek yılların siyasi patlama maddesi"ni oluşturacaktır. Çünkü Kürtler Ankara'nın ulusal gözbağcılığıyla etkilenecek gibi değillerdir. Gerekirse ulusal hakları için silahlı mücadeleden çekinmemektedirler.

Jürgen Roth
Frankfurter Rundschau
29 Aralık 1981

Faşist cuntanın tarım siyasetiyle canı yanan küçük üreticiler artık kendilerini yalnız ve yalnız komünistlerin, savaş alanlarını dolduran işçi sınıfının kurtaracağını görüyor ve biliyorlar.

Küçük üretici kızgın v öfk li

Egeli tütüncülerin bir yıldır beklediği gün geldi. Umutla, acabalarla beklenen gün! Ve küçük tütün üreticileri, bu devletin kendi devletleri olmadığını bir defa daha görüp anladılar.

Basın, halkın baş fiyattan memnun olduğunu, binlerce üreticinin bakanı karşıladığını ve uğruna kurbanlar kestiğini bir kez daha dile getirecek. Oysa kesilen kurban değil, tütün üreticisidir. Bakanın alnına sürülen koç kanı değil, tütüncünün tütün kokan kanıdır.

Baş fiyat 240 liradır. Bu fiyat 1977'lerde olması gereken fiyattır. Bu fiyatı duyan küçük üretici kızgın ve öfkeyle dolu, barut fıçısı gibidir. Üreticiler açıkça, kahvehane ortalarında bangır bangır bağırarak cuntanın halk düşmanı olduğunu söylemektedirler.

Bir üretici, "bunların yaptıkları bizlerin can düşmanı, tüccarın ve kodamanın yandaşı olduklarını göstermeye yetiyor" dedi.

Tütün tarımı aile tarımıdır. Beş kişilik bir ailenin, yıl iyi giderse üretebileceği tütün, en çok 1000-1500 kilogramdır. Tütününü baş fiyat olan 240 liradan satsa bile, ailenin yıllık kazancı 240-300 bin TL civarında olur. Tarım girdilerini hesaba katmazsak (ki katmadan olmaz) bile, kişi başına düşen yılllık gelir 48 bin TL ile 72 bin TL dolaylarında oynar. Bu asgari ücretin bile altındadır. Daha fazlasını yazmaya gerek yok sanırım. Rakamlar gerekeni söylemeye yetiyor.

Faşist cuntanın tarım siyasetiyle canı yanan küçük üreticiler artık kendilerini yalnız ve yalnız komünistlerin, savaş alanlarını dolduran işçi sınıfının kurtaracağını görüyor ve biliyorlar.

Cuntanın yaptıkları işçi sınıfının saflarını sıklaştırıyor. İşçi sınıfının müttefiklerini işçi sınıfına doğru yaklaştırıyor. Özellikle fakir köylülüğü işçi sınıfına doğru hızla itiyor. İşçi sınıfımız gerçek öncü olduğunu gösterecek, onları da şemsiyesi altına alacaktır. İleri demokratik halk devrimini başaracaktır.

Tanklarla gelen halkın zoruyla gidecektir!

S.Acar
İzmir

Fabrikalarda baskı da var tepki de var

Faşist cuntanın baskısı altında halkımız suskun, fakat bazen içinden kabaran öfkeyi dışa vurarak faşist cuntanın yöneticilerini hayretler içinde bırakabiliyor. Bu durum en çok fabrika ve işyerlerinde göze çarpıyor.

Sümerbank fabrikalarının sözleşmesini yapan Yüksek Hakemler Kurulu, daha aylıklara zam uygulaması başlatılmadan, her işçinin aylığından YHK'na verilmek üzere 1000'er lira kesti. İşyerinde 10 dakikalık sigara molası kaldırıldı. Şefler, 'niye oturuyorsun, çalışmıyorsun' diye durup dururken numara alıp prim kestiriyorlar. İşe on dakika geç gelen disipline verilebiliyor, bu ayda üç kere olursa işe alınmayabiliyor. Para yok bahanesiyle ikramiyeler günlerce ödenmiyor. Bilinçli olarak işçi-usta ayrımı yapıyorlar. İşveren yaka kartı yapmak için, işçilerden 6'şar adet fotoğraf istemişti. Bir ay geçmeden 6 adet daha istendi. Söylentilere göre bu fotoğraflar fişleme için kullanılıyormuş ve bazıları da illere dağıtılıp araştırma yapılıyormuş.

Tüm bu uygulamalara yoğun tepki vardır. İşçiler, fotoğraf parası vermekten bıktıklarını açık açık söylüyorlar. Sigara molasının kalkmasına ilişkin, "sağlığımızı düşünüyorlar, bir gün biz de onların sağlığını düşünürüz" diye şakalar yapılıyor.

Duvara sol bir slogan yazılmıştı. Polis ve sıkıyönetim kuvvetleri gelip yazıyı incelediler, fotoğrafını çektiler. Sonra devrimci bir arkadaşımızı emniyete götürdüler. Orada ağır işkence yaptılar. İşkencede solcuların adlarını sormuşlar, ama o konuşmayarak devrime bağlılığını kanıtladı.

Faşist cuntanın, ülkeyi bunalımdan çıkaramayacağı, işçilerin hiç de yenik olmayan psikolojisinden bile bellidir.

Basma,
Manisa

Halkımızın sabretm yec ğini burjuvazi de görüyor

Yoldaşlar,

Bu kadar uzun bir aradan sonra *İşçinin Sesi*'ni okuyabilmenin, *İşçinin Sesi*'ne yazabilmenin nasıl sevindirici, güçlendirici bir etkisi olduğunu size anlatamam. Küçük yazımın başında bunu demeden edemedim.

Türkiye finans-kapitalinin renkli simalarından Sakıp Sabancı geçenlerde "ben sorunları parmağım taşın altında kaldığı kadar bilip, söyleyen adamım" demiş (1.3.82, *Cumhuriyet*)

Ülkemizde on küsur yıl yaşanan devrimci durum, finans-kapitalin yalnızca parmağını değil, tüm varlığını taşın altında bırakma tehlikesiyle karşı karşıya getirdi. Oniki Eylül bu korkunun ürünüdür. Ancak faşist diktatörlük bir gecede çöreklenmedi. R. Yürükoğlu yoldaşın *Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisinin Taktikleri* adlı kitabından aktaracağımız alıntılar bugünlere nasıl gelindiğini anlamak açısından önemlidir:

"Tekelci burjuvazi, ortamın patlayıcılığını menşeviklerden çok daha iyi görüyor. Devlet ve özellikle ordu eliyle baskı ve terörü cumhuriyet tarihinin görmediği boyutlarda yoğunlaştırıyor. İşletmelerde özel güvenlik ekiplerinin kurulması, polisin yetkilerini genişletme yasası, olağanüstü hal yasası da kendini güçlendirme ve sağlamlaştırma çabasının parçalarıdır." (s.29-30)

"Ülke iç savaşa gidiyor. Türkiye'nin ekonomik, toplumsal, siyasal tüm sorunları artık şiddete bağlanmıştır. şiddetle çözülecektir." (s.61)

"Toplumlarda sınıf savaşımı düzeyi yükseldikçe, ... sonuç belirleyici tarihsel dönemlere girildikçe öznel ögenin, bilinçli çalışmanın, örgütlülüğün rolü giderek belirleyici olur." (s.76)

"Karşı devrimin örgütlü güçleri, hem kurmaylık, yönetim kadroları açısından, hem örgütlenme düzeyi ve somut güç açılarından, devrimin örgütlü güçlerinden daha iyi durumdadır." (s.40)

"ben sorunları parmağını taşın altında kaldığı kadar bilip, söyleyen adamım."

"Ülkede ağır bir zorbalık hüküm sürüyor ama hesaplaşma bitmedi. İşçi sınıfımız daha yenilmedi. ... Savaş sürüyor." (s.48-49)

Sonuçta karşı-devrim güçleri üstün geldi. Ortamın gerektirdiklerini karşılayacak bir kurmaylıktan yoksun işçi sınıfı geçici olarak yenildi. Burjuvazi, üniformalı finanskapitalin öncülüğünde bunalımı tersinden çözmek amacıyla, faşizmi dayattı. Devrimci durumu bastırdı. Bu onun son şansı, son kozuydu. İşçi sınıfı ve emekçi halk, devrimciler, komünistler üzerinde uygulanan azgın faşist terör, Güney Kore, vb. ülkeler örnek alınarak yürütülmeye çalışılan ekonomi politikası, liberal burjuva muhalefete bile katlanamayışlar, hep bu yüzdendir. Burjuvazi ikinci bir hesaplaşmanın korkusunu iliklerinde, damarlarında duyarak ama bu hesaplaşmanın kaçınılmaz olduğunun da bilinciyle çırpınıyor. Günlük gazeteler bu paniği çok güzel yansıtıyor. Örneğin *Güneş*'te imzasız yazıları çıkan çağdaş sağcılarımızdan İsmail Cem İpekçi şöyle diyor:

"Sorunların kaynağı, devletin yasal dokusu değil, öncelikle sosyo-ekonomik özelliklerdir... Bu olumsuzluklar, geliştirdikleri çaresizlik, umutsuzluk, öfke birikimleriyle, bir bakıma, her türden kullanıma açık bir hammadeyi yaratmışlardır.

"Günümüzde sorulması gereken temel soru sudur: Türkiye, bunalımın kaynağındaki nedenlerin ne ölçüde bilincindedir ve bunlarla etkili bir mücadeleye girişebilmiş midir?

"...Başka bir deyişle, Türkiye'deki bunalımın birçok temel etkeni, dün olduğu gibi bugün de geçerliliğini ve gücünü sürdürmektedir." (16. 3.1982, *Güneş*)

Danışma Meclisi merkez üyesi Mehmet Hazer ise, 12 Eylül harekatının yeni müdahalelere yol açacak pürüzler bırakmaması gerektiğini söyleyerek, "12 Mart başarılı olsaydı, 12 Eylül olmayacaktı" diyor. (16.1.1982, *Hürriyet*)

Her ikisi de en can alıcı noktaya parmak basıyorlar. Sorun, siyasal-toplumsal olayların altında bir kızıl şerit gibi yatan ekonomik yapıyı değiştirmeleridir. Bunun ise halk için bedeli son derece ağırdır. Burjuva basını bile 4 kişilik bir ailenin yalnız mutfak masrafının ayda 25 bin TL olduğunu yazıyor, bilmece çözer gibi, işsizlerin, çok çocuklu, asgari ücretli işçilerin nasıl geçindiğini bulmaya çalışıyor. Ekonomik yönden işçi sınıfı fiziksel yok olma sınırına itiliyor. Bunun yansısıra siyasal baskı son kertesine vardı. Tutuklananların, işkence görenlerin, işkencede ölenlerin sayısı yüzbinlerle anılıyor.

Bütün bunlar ne Turgut Özal'ın istatistik cambazlığıyla, ne Adalet Bakanlığı'nın işkencede ölenlerle ilgili iğrenç yalanlarıyla, ne de artık kabak tadı veren Atatürkçülük yutturmacasıyla önlenemeyen derin bir öfkeye yol açıyor. Bunun farkında olmak, İSO başkanı İbrahim Bodur'a şunları söyletiyor:

"Bence 24 Ocak kararlarıyla Türkiye bir mesafe almış ise bunda 12 Eylül'ün büyük katkısı vardır. Ancak buna rağmen de, üretim, istihdam ve yatırımlar ne yazık ki artmamıştır. Bu üç konuda daha fazla vakit harcanmadan gerekli önlemler süratle alınmalıdır. Aksi taktirde çok geç kalınmış olacaktır. 24 Ocak kararlarının temel felsefesi ekonomiyi rayına oturtmak olduğuna göre, uygulamada beliren aksaklıklar süratle çözümlenmelidir. En iyi yemeği pişirip önünüze koymakla iş bitmiyior. Şayet o yemeği yiyecek dişiniz yoksa güzel olmuş, neye yarar." (24.1.1982, *Hürriyet)*

Burjuvazi, halkımızın daha uzun süre sabretmeyeceğini, bu gidişle olsa olsa yeni toplumsal patlamaların eşiğine varılacağını çok iyi biliyor. Yeni bir devrimci dalganın korkusu bu türden elimizi çabuk tutalım feryatlarına yansıyor.

12 Eylül'den bu yana geçen 1 yılı aşkın sürede olayların gelişimi hep aynı gerçeği kanıtlıyor. Türkiye için bunalımdan tek çıkış yolu vardır. İşçi sınıfımız öncülüğünde sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi. Bunun dışındaki tüm yollar geçicidir, başarısız kalmaya mahkumdur. Tekelci burjuvazi bunalımı tersinden çözemeyecek, Türk ve Kürt halkları üzerinde uygulanan ekonomik, siyasal ve ideolojik baskı, karşıdevrimci şiddet onları kurtaramayacaktır.

Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!

Not: Size buradan günlük gazete göndermemizin gerekli olup olmadığını gazetede belirtmek olanağınız var mı?

Fatma Yılmaz
İstanbul

İşçinin Sesi'nin notu: Sağolun yoldaşlar, gerek yok.

Sosyalizm ve d mokrasi tartışmasının olumlu yankıları sürüyor

Değerli yoldaşlar,

Yürükoğlu yoldaşın "sosyalizm ve demokrasi" yazısı ile bu konuda saflarımızda ve dışımızda olumlu bir tartışma açılıyor. Dünya komünist hareketinde birkaç yıldır süren bu konudaki tartışma Polonya olaylarına kadar bir tıkanıklığa uğramıştı. Polonya olaylarından sonra bu tartışmanın daha da yoğunlaşacağı ve tıkanıklığın aşılacağını sanıyorum.

Yürükoğlu yoldaş "sosyalizm ve demokrasi" yazısında, Lenin zamanında teorik ve pratik olarak ortaya konan bir gerçeğin üzerindeki külleri temizlemekten söz ediyor. Gerçekten de yoldaş bu görevi yapıyor.

Yeni Çağ'ın 1973 Ekim sayısında, Zaradof'un, "Büyük Oktobr ve tek cephe sorunu" başlıklı yazısından bazı alıntılar vermek istiyorum.

Yazının bir yerinde şöyle bir başlık var: "Çok partili işbirliğinden yana olanlar kimlerdi, olmayanlar kimlerdi?" Bu başlık altında şunlar deniliyor:

"Bolşevikler, diğer partilerle, öncelikle en büyükleri olan menşevikler, es-er'lerle birçok defalar birlikte hareket etmiş... yarı birleşme hatta tam birleşme için antlaşmalara girmişlerdir. Bu da mücadelenin ihtiyaçları bakımından 'kendi deneyleriyle kontrol yoklamalarında bulunmak isteyen alt tabakaların baskısıyla' yapılıyordu."

Zaradof'un yaptığı alıntı Lenin'e ait, c.44 s.273.

Yazıda devamla şöyle deniyor: "Sovyetlerin Rusya II. Kongre'sinde Bolşevikler, mutlak çoğunluğa sahip bulundukları halde, kongrenin Menşevik F.Dan tarafından açılmasına razı oldular."

"Bolşevikler menşevikleri ve sağcı es-erleri iktidardan uzaklaştırmıyorlardı. Tam tersine bunların Rusya Sovyetleri II Kongre'sini terketmelerinden sonra bile bolşevikler kapıları açık bıraktılar. V.I. Lenin tarafından kaleme alınan 2 Kasım 1917 günlü Merkez Komitesi kararı Rusya Sovyetleri II. Kongre'sinden hiç kimseyi çıkartmadıktan başka, terketmiş olanları da şimdi tekrar almaya ve bunların Sovyetler çerçevesi içinde koalisyonunu tanımaya tamamen hazırdır."

"Dahası var: Menşeviklere (aynı zamanda diğer muhaliflere) geniş eylem olanakları verildi. Gazeteleri serbestçe çıkıyor, konferans ve toplantıları düzenli olarak yapılıyordu."

"Küçük burjuva partileri yöneticileri ancak halkın desteğini tamamıyla yitirdikten sonradır ki kimi politik eylemi bıraktı, kimi Martov gibi yurtdışına gitti ve kimi karşı devrimci mücadeleye geçtiler."

Aslında Zaradof yoldaşın yazısı çok daha uzun ve ayrıntılı. İsteyen bu yazıyı bulur. Burada Lenin'in, sosyalizmde çok parti anlayışına sahip olduğu gösteriliyor. Bu da gayet mantıklı ve nesnel bir şeydir.

Sosyalizm anlayışımızı selamlıyoruz.

Ali V. Münih

Münih'd iyi bir başlangıç

Yirmibir Mart 1982 tarihinde Münih'de bulunan on siyaset, daha önce var olan anti-faşist dayanışma komitesinin bileşimini daha da genişleterek eylem birliği yapma kararı aldılar.

Toplantıya on örgüt temsilcisi katıldı. Kurtuluş *(Sosyalist İşçi)* daha toplantının ilk gündem maddesi olan cuntanın tahlili ve isimlendirilmesi konusunda anlaşamadığı için toplantıyı terketti.

Komiteyi oluşturan örgütler şunlardır:

1. TİP çizgisinde DİB-AK (Demokrasi İçin Birlik).
2. TSİP — *Gerçek* gazetesi taraftarları.
3. MTSB (Münih Türkiyeli Sosyalistler Birliği).
4. *İşçinin Sesi* sempatizanları.
5. MİDER (Münih İşçi Derneği) — FİDEF'e bağlı.
6. Dev-Yol.
7. HDB (Halkçı Devrimciler Birliği) — CHP veya biraz ilerisinde bir çizgi.
8. Yurtseverler Birliği — Birlik Partisi çizgisinde.
9. KOMKAR'a bağlı Münih örgütü.

Komite cuntanın niteliği konusunda uzun tartışmalardan sonra şu kararları aldı:

1. Komite çıkaracağı bildiri, afiş ve plakartlarda askeri diktatörlük, sağcı askeri diktatörlük, faşist cunta ve sadece cunta terimlerinin tümünü kullanacaktır.

2. Ulusal sorun konusunda Türkiye Kürdistanı teriminin geçip geçmemesi konusu tartışıldı. Buna sadece (HDB) karşı çıktı. Buna rağmen Komite'den çekilmedi.

Karara göre, Komite'nin bu konuda veya değişik konularda çıkaracağı bildirilerde Türkiye Kürdistanı, Kürt ulusu, ve Kürt halkı sözleri geçecektir.

Bu konuda söz alan konuşmacılar Türkiye Kürdistanı teriminin tarihsel bir temele dayandığını, bunu kabul etmek için demokrat olmanın bile gerekmediğini belirttiler.

Daha sonra Komite kendi iç işleyişi ile ilgili bazı kararlar aldı.

İşçinin Sesi'nin sempatizanları olarak Münih'teki bu olumlu başlangıcın daha da geliştirilmesi ve güçlendirilmesi için elimizden geleni yapacağız.

Münih özgülünde demokratik anlamda kurulan bu birliğin Türkiyeli ve yabancı kuruluş ve kişiler üzerinde olumlu etkileri olacaktır.

Bizler ideolojimizi gözbebeğimiz gibi koruyarak cuntaya karşı savaşmak isteyen her örgüt ve kişiyle güç birliği, eylem birliği yaparız.

Tanklarla gelen devrimle gidecektir!

Münih

İŞÇİNİN SESİ

İşçinin Sesi'ni oku, okut!
Abone ol!
Abone bul!